

РЕШЕНИЕ

№ 1404

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 07.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **5470** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176 АПК.

Образувано е по искане на А. Л. М. за допълване на решение № 6823/19.11.2021г. по адм. дело № 5470/2021 г. на Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав.

Твърди се, че в решението съдът е пропуснал да се произнесе по всички посочени от жалбоподателя основания, както и не е извършил преценка нищожен ли е оспореният административен акт. Не било съобразено, че КЗЛД вече се е произнесла по допустимостта на жалба с вх. № ППН-01-1774/15.11.2019 г. с решение от 07.10.2020 г., което следвало да му се връчи. Твърди, че с решението от 07.10.2020 г. жалбата е обявена за недопустима в частта за незаконосъобразно обработване на лични данни и за допустима по заявлението по чл. 37б ЗЗЛД. С Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г. в противоречие с чл. 27, ал. 2, т. 2 АПК, КЗЛД обявила за втори път жалбата за недопустима в частта за незаконосъобразно обработване на лични данни, поради което то не можело да породи правните последици, към които е насочено. Допълнително сочи, че отговорът от [фирма] по заявлението по чл. 37б ЗЗЛД бил бланкетен – липсвали подпис, печат, изходящ номер, ЕИК, както и сканирано копие на документ с подпис на хартиен носител. Съдът е пропуснал да се съобрази с практиката на СЕС, че надзорните органи за лични данни с изтекъл мандат и/или непълен състав нарушават ДФЕС и систематично нарушават правата на гражданите.

На основание чл. 176, ал. 2 АПК е постъпил писмен отговор на заинтересованата страна - [фирма]. Не се оспорва допустимостта на подаденото от А.

М. искане за допълване на съдебното решение. Изложени са доводи, че съдът се е произнесъл по целия предявен с жалбата предмет и не страда от посочените пороци. Не били налице предпоставките за прогласяване нищожност на акта. Не било допуснато нарушение на чл. 27, ал. 2, т. 2 АПК. Моли искането за допълването на посоченото по-горе решение да бъде отхвърлено като неоснователно.

На основание чл. 176, ал. 2 АПК е постъпил писмен отговор на ответната страна - КЗЛД. Оспорва допустимостта на подаденото от А. М. искане за допълване на съдебното решение. Алтернативно - моли същото да бъде отхвърлено като неоснователно.

Административен съд София-град, въз основа на твърденията на страните, без да е необходимо провеждането на открито съдебно заседание, формира следните изводи:

Искането на А. Л. М. е процесуално допустимо, подадено е в срока по чл. 176, ал. 1 АПК от активно легитимирана страна.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

На първо място, следва да се отбележи, че съгласно чл. 168, ал. 1 АПК „съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК“. Независимо дали жалбоподателят е релевирал доводи за нищожността на акт, съдът е длъжен, спазвайки и принципа на служебното начало, да установи дали такава следва да бъде прогласена с оглед установените факти и приложените доказателства. Изпълнението на това негово задължение се дължи при всеки случай на допустимо оспорване, като се съобразяват и разпоредбите на чл. 149, ал. 5 и чл. 168, ал. 3 АПК. Следва да се отбележи, че при произнасяне по съществото на спора с влязло в сила съдебно решение, повторно оспорване на акта въз основа на доводи за неговата нищожност е недопустимо.

Горното е съобразено изцяло с константната съдебна практика.

„При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това.“ /ТР № 3/16.04.2013 г. по т.дело № 1/2012 г. на ВАС на РБ/.

Незаконосъобразността като понятие има две значения – в широк и тесен смисъл. В обхвата на понятието, широк смисъл, се включват всички основания за прогласяване на нищожност / т.е. обуславящите валидността на акта/ и основанията за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2-5 АПК, в тесен смисъл на понятието, обуславящи отмяна на акта. Отделно, в теорията и практиката е застъпено и становище, че понятието „законосъобразност“ би могло да се разбира ограничително като съответствие на акта с материалния закон.

Въз основа на така направения анализ настоящата съдебна инстанция формира

извод, че не са налице предпоставките за прогласяване на нищожността на акта и поради това, с решението, чието допълване се иска, не е дължала произнасяне с изричен диспозитив за отхвърляне на жалбата в този смисъл.

В решение № 6823 от 19.11.2021г. са изложени подробни аргументи относно компетентността на КЗЛД да постанови оспорения административен акт. Изведено е в теорията и практиката правилото, че изтичането на мандата на колективния орган прекратява мандата на всички членове на органа, обратно – прекратяването на мандата на колективния административен орган не зависи автоматично от прекратяване на персоналния мандат на нейните членове.

Съгласно чл. 51, § 1 Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/ „всяка държава членка осигурява един или повече независими публични органи, които са отговорни за наблюдението на прилагането на настоящия регламент, за да се защитят основните права и свободи на физическите лица във връзка с обработването и да се улесни свободното движение на личните данни в рамките на Съюза /„надзорен орган“/. Съгласно чл. 53, § 3 от ОРЗД „задълженията на даден член приключват при изтичането на мандата му, подаването на оставка или задължителното му пенсиониране в съответствие с правото на съответната държава членка“.

Безспорно е обстоятелството, че към датата на издаване на Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г. КЗЛД е била с изтекъл мандатът на председателя и членовете, избрани с Решение на 42-то Народно събрание от 15 април 2014г., обн. в ДВ, бр. 35 от 22 април 2014г. Следователно, изменението на разпоредбата на чл. 7, ал. 2, изречение второ от ЗЗЛД, че председателят и членовете на Комисията изпълняват функциите си и след изтичането на мандата им до избора на новите председател и членове, е обнародвано и влязло в сила преди изтичане на 5-годишният им мандат по чл. 7, ал. 2, изречение първо от ЗЗЛД и поражда своето действие незабавно, без същото да е отложено. Със законова разпоредба се регламентира компетентността на председателя и членовете на Комисията да изпълняват възложените им функции до избиране на нови, която разпоредба попада в обхвата на понятието „в съответствие с правото на съответната държава членка“ по чл. 53, § 3 от ОРЗД.

„Ролята на учредителите на мандата /в конкретния случай – НС, бел. моя, в качеството и на орган на законодателната власт/ не се изчерпва с предоставянето му и определянето на кръга правомощия, които ще осъществяват за предвидения срок. Фактът, че правомощията са предварително установени в конституционна норма или въз основа на нея от законова норма, не означава, че кръгът на правомощия и срокът за осъществяването им не може да бъде променян - разширен или ограничен по реда, по който са определени първоначално правомощията, т. е. с нова конституционна или законова разпоредба. Предоставените пълномощия и тяхното осъществяване са под контрола на учредяващия мандата орган“ /Решение № 13 от 15 декември 2010 г. по конституционно дело № 12 от 2010г. на Конституционен съд на Република България/.

Конституционното право ясно отграничава персоналните мандати от мандата на колективния орган, създаден с разпоредба на Конституцията или по нейно предписание със закон. Няма съмнение, че за да има предсрочно прекратяване на персонален мандат, трябва да са налице определени обстоятелства, настъпили след неговото възникване, и тези обстоятелства да са посочени като юридически факт за

прекрътяването изрично от Конституцията или от закон, основан на нея (изрични основания). Тази последица - предсрочно прекрътяване на мандата, обаче може да се свърже с настъпването и на други правнорелевантни факти в уредбата на даден държавен орган.

Изложено е в мотивите на решение № 6823 от 19.11.2021г., че с решение на НС, обн. ДВ, бр. 92 от 22 ноември 2019 г., е освободен член на КЗЛД, като въпреки това е спазено изискването за кворум и мнозинство при формиране волята на колективния административен орган и нейното обективизиране в оспорения административен акт. Прекрътяването на мандата на член на колективния орган /.../ не води до прекрътяване мандата на органа. Това ясно се вижда при устройството на държавните органи на ротационен и квотен принцип. Друг е въпросът как се осъществяват правомощията и дали е възможно да се осъществяват функциите на органа до попълване на неговия състав“ /Решение № 13 от 15 декември 2010 г. по конституционно дело № 12 от 2010 г. на Конституционен съд на Република България/.

КЗЛД е законово създаден орган, който с оглед на организационната си структура е колективен. Състои се от председател и четирима членове. Персоналният ѝ състав е със срок на изпълнение на правомощията от пет години и се избира от Народното събрание по предложение на Министерски съвет. „Този факт освен, че е ярко проявление на независимия характер на Комисията и на нейното място в системата на държавното управление, ясно установява кой е носител на учредителната власт за този орган. Именно носителите на учредителната власт, тези които чрез решенията си персонализират състава на Комисията, могат единствени да прекратят предсрочно личните правомощия, при наличие на визираните в закона предпоставки, или да удължат срока им. Вярно е, че законодателят е определил продължителност на мандата, но абсолютизирането и автоматизирането на срока на мандата, в случай като настоящия - при липса на изрична законова разпоредба, която да установява прекрътяването на личното правомощие *ex lege* с изтичането на срока, би довело до много сериозни последици като невъзможността изобщо да се осъществява съответната държавна функция. *G. sensu* на закона не позволява да се допусне такова тълкуване, а общия принцип в правото *a maiori ad minus* - който може по-голямото, може и по-малкото, само допълва аргументите. В случая, който може да отнеме правомощие преди изтичането на мандата, разбира се при законово определени условия, би следвало да може и да продължи мандата. Противното тълкуване би нарушило принципа на непрекъснатост на функциониране на държавните органи. Държавата не може да абдикира от свои функции, защото нейни органи, било то и най-представителните, не са изпълнили в срок законовото си задължение. Твърде директно една такава възможност рефлектира върху основите на правовата държава, а основното задължение на съда е да защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата - чл. 117, ал. 1 от Конституцията. В случая интересите на държавата и на лицата е постоянно да функционира орган, който да следи и гарантира спазването на принципа за защита на личните данни“ /Решение № 11111 от 30.08.2012 г. по адм. д. № 5665/2011 г., VII отд. на ВАС/. Въпреки формално изтеклия срок на мандата на членовете на КЗЛД жалбоподателят, не може да се позове на неизпълнение на задължение на държавен орган, било то на органа на законодателната или изпълнителната власт и да черпи права от този факт.

По тези съображения настоящата съдебна инстанция е формирала извод, че не

са налице предпоставките за прогласяване нищожността на акта поради издаването му от некомпетентен орган /чл. 146, т. 1 АПК/, и поради това постановеното решение № 6823 от 19.11.2021г. не подлежи на допълване. Посочването на нови доводи от страна на жалбоподателя не променят горното заключение и не следва да се излагат допълнителни мотиви към вече обективизираната воля на съда.

На второ място, КЗЛД е провела две заседания – 07.10.2020 г. и 27.01.2021 г. На заседанието, проведено на 07.10.2020 г. /протокол № 43 – л. 138-140/, КЗЛД, с четири гласа „за“, приема жалбата на А. М. за редовна - недопустима в частта по отношение на твърдението за обработване на лични данни и допустима по отношение на твърдението за непроизнасяне в цялост по искане /чл. 38 ПДКЗЛДНА/. Мотиви за недопустимостта на жалбата не са изложени, посочено е единствено, че се приема становището на дирекция „Правни производства и надзор“. Няма спор, че решението за недопустимост на жалбата представлява индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване по смисъла на чл. 197 АПК, за което и в съдебния акт, чието допълване се иска, са изложени подробни аргументи. В действителност възможност за оспорването обективизираното в протокол № 43/07.10.2020 г. решение не е предоставена, но следва да се посочи, че видно от този протокол административното производство в тази част не се прекратява. Доводи за това са изложени за първи път в оспорения по настоящото дело административен акт.

Настоящата съдебна инстанция подробно е изследвала осъществилите се в действителност факти и обстоятелства и е изложила подробни правни аргументи, въз основа на което е формирала и извода, че правилно и в съответствие чл. 27, ал. 2, т. 6 АПК във връзка с чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД административният орган е оставил без разглеждане жалбата като недопустима в частта от същата, съдържаща твърдения за незаконно снабдяване с лични данни, като подадена извън нормативно установения срок за сезиране на комисията - една година от узнаване на нарушението, и е прекратил производството в тази част /чл. 197, ал. 1 АПК/. Именно в тази част Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г. на КЗЛД, подписано от трима от членовете, които са го взели /вж. чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 ЗЗЛД, чл. 8, ал. 6, чл. 11, ал. 4 и чл. 12 ПДКЗЛДНА/, е подлежало на оспорване, от което право се е възползвал и жалбоподателят.

Не се споделя твърдението на жалбоподателя, че с издаването на Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021 г. в противоречие с чл. 27, ал. 2, т. 2 АПК КЗЛД е обявила за втори път жалбата за недопустима в частта за незаконосъобразно обработване на лични данни, поради което и то не можело да породи правните последици, към които е насочено. Обективизираното възражение, вкл. и че решението на КЗЛД е нищожно, не е основание за допълване на постановения съдебен акт, каквито доводи са посочени в искането. Напротив – ако съдът е формирал неправилно своите правни изводи и с тях жалбоподателят не е съгласен, вкл. и касаещите принципа „не два пъти за едно и също нещо“, пред него стои възможността да изложи аргументи в касационна жалба срещу решение № 6823 от 19.11.2021г. По тях касационната инстанция дължи произнасяне съгласно чл. 218, ал. 1 АПК, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон следи и служебно /чл. 218, ал. 2 АПК/.

Не се споделя твърдението на жалбоподателя, че за решението от 07.10.2020 г. не е уведомен и поради това се препятствала неговата правна защита. Както се установи, правото му на оспорване не е ограничено, срещу обективизираната от

административния орган воля за недопустимост на жалбата в една нейна част и прекратяване на производството по нея той е депозирал своята жалба. Правна последица от отмяната на отказа административният орган да разгледа по същество отправеното до него искане за издаване на индивидуален акт е именно изпращането на преписката на компетентния административен орган за това и указване на срок за произнасяне /чл. 200, ал. 1 АПК/. Настоящата съдебна инстанция е отхвърлила жалбата на А. М., поради което и не се пораждат последиците по чл. 200, ал. 1 АПК.

Дори и да се приеме, че неправилно административният орган не е указал срок за оспорване на „решението от 07.10.2020 г.“, правото на защита на г-н М. не се установи да е ограничено. Не се констатира прекратяване на производството по жалбата в различни нейни части и на различни основания. Изпратено е от КЗЛД до жалбоподателя уведомително писмо, в което изрично се посочва в коя част неговата жалба е обявена за допустима – съдържащата твърдения за извършено нарушение – произнасяне в цялост по искане по чл. 37б ЗЗЛД /писмо изх. № ППН-01-1774/2019#20/26.10.2020 г. - л. 131/. На л. 132 е приложено копие от обратна разписка с отбелязване „пратката не е потърсена от получателя“. Приложени са доказателства за изпращане до електронната поща на г-н М., но не и за получаване на съобщението /л. 134-135/. В отговор на искане от 10.11.2020г. за представяне копие на материалите по преписката е изпратено уведомление за наличието им в деловодството на КЗЛД, залепено на входната врата /л. 128-130/. Приложено е копие от искане на г-н М. за изпращане на копие от протокол № 43/07.10.2020 г. /л. 127/, по повод на което са изпратени отговори с приложени към тях документи без данни за получаването им /л. 115-118/. На 25.11.2020 г. е проведено заседание на КЗЛД, на което А. М. заявява, че на 25 октомври е получил единствено съобщение за открито заседание /протокол № 50; л. 110-113/, поради което и му е предоставен срок за запознаване с материалите по преписката. Върху уведомителното писмо от 19.11.2020 г., копие от което е приложено на л. 118 от делото, жалбоподателят собственоръчно е изписал – „днес 25.11.2020 г. получих горепосочените документи без приложение 3 от № М-96/10.02.2020г., нечетливо приложение 2, екранна снимка, М-96/15.04.2020 г. приложение 6 списък на етажна собственост с заличени лични данни – ЕГН-та“, сред които документи в т. 7 е посочен – препис-извлечение от Протокол № 43/2020 г. На 25.11.2020 г. е съставен протокол, с който се удостоверява получаването на копия на документи с вх. № ППН-01-1774#24/19/19.11.2020 г. в размер на 88 страници или 44 листа /л. 119/ и липсващите такива /горните/. Сред тях не е препис-извлечение от Протокол № 43/07.10.2020г.

В този смисъл още на 25.11.2020г. А. Л. М. се е запознал с формираната

от административния орган воля, касаеща недопустимостта на жалбата в частта за незаконосъобразно обработване на лични данни, но не е оспорил това решение по реда и условията на чл. 197 и следващите от АПК. Ако се приеме твърдение, че „решението от 07.10.2020г.“ подлежи на обжалване на самостоятелно основание, приложение би намерила разпоредбата на чл. 140, ал. 1 АПК, т.е. срокът за оспорването изтича преди датата на провеждане на последното открито заседание на КЗЛД - 27.01.2021 г., освен при наличието на доводи за нищожност /чл. 149, ал. 5 и чл. 168, ал. 3 АПК/. Такава жалба не е депозирана от А. Л. М..

КЗЛД е обективирала волята си в един административен акт, в чиято първа част се постановява прекратяване на производството по недопустима жалба, а във втората част – се разглежда редовната и допустимата жалба по същество. Това не рефлектира върху законосъобразността на акта, тъй като, макар и доводите на жалбоподателя пред КЗЛД да са едни и същи, се касае за различни искания – нарушения на права по Регламент /ЕС/ 2016/679 /чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД/ и конкретно на чл. 15 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679 /376 ЗЗЛД/, по които и произнасянето, както от КЗЛД, така и от съда при осъществяване контрол, е допустимо да бъде отделно. Разглеждането им в едно общо производство е в изпълнение на принципа „бързина и процесуална икономия“ – „процесуалните действия се извършват в сроковете, определени от закона, и за най-краткото време, необходимо според конкретните обстоятелства и целта на действието или на административния акт /чл. 11 АПК/. Отделно от това, в чл. 40 ПДКЗЛДНА е изрично посочено, че КЗЛД разглежда жалбата по същество в открито заседание и постановява решение, препис от което се изпраща на страните и заинтересованите лица. Уточнение, че се изпраща препис от решението на КЗЛД при произнасяне по редовността и допустимостта на жалбата по чл. 38, ал. 1 ПДКЗЛДНА, липсва.

Съгласно чл. 27, ал. 2, т. 2 АПК КЗЛД „административният орган проверява предпоставките за допустимостта на искането и за участието на заинтересованите граждани или организации в производството по издаването на индивидуалния административен акт, сред които е и липсата на висящо административно производство със същия предмет, пред същия орган и с участието на същата страна, независимо дали е във фазата на издаване или оспорване“. В случая в протокол № 43 от 07.10.2020 г. КЗЛД се е произнесла по допустимостта на жалбата на А. Л. М. с рег. № ППН-01-1774/15.11.2019г., като изрично е мотивирала този извод в **Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021г.** – предмет на настоящото производство.

Излагането на твърдения, че „решението от 07.10.2020 г.“ не е връчено /опрровергано по-горе/ и че след връчването му подлежи на оспорване пред АССГ, е неотнормимо към спора. Следва да се посочи изрично, че в решение № 6823 от 19.11.2021г., съдът е извършил преценка за законосъобразността на **Решение № ППН-01-1774/2019 от 01.04.2021 г.** в частта, с която жалбата на А. Л. М. е обявена за недопустима и производството е прекратено, като инцидентен контрол по отношение на решението от протокол № 43/07.10.2020 г. не се извършва по смисъла на чл. 17, ал. 2 ГПК.

На трето място, по отношение на твърдението, че отговорът на [фирма] по заявлението по чл. 37б ЗЗЛД бил бланкетен - липсвали подпис, печат, изходящ номер, ЕИК, както и сканирано копие на документ с подпис на хартиен носител, настоящата съдебна инстанция не дължи произнасяне. Изрично в мотивите на постановения съдебен акт е посочено, че „администраторът на лични данни е предприел необходимите мерки за предоставяне на информация на субекта на лични данни и осъществяване на комуникация с него в достъпна форма, на ясен и прост език, съдейства за упражняването правата на субекта на личните данни, при това своевременно, без ненужно забавяне и в срок от един месец от получаването на искането“. Този извод е формиран въз основа на установените факти и обстоятелства и след подробен правен анализ. Допълнително излагане на аргументи не е необходимо, нито ще предпостави промяна във волята на съда. Несъгласието на жалбоподателя с изложените правни аргументи може да бъде обективизирано в касационна жалба срещу съдебното решение, при произнасянето по която ще бъде дадена оценка за правилността на извода за отхвърляне на жалбата пред АССГ като неоснователна.

В заключение, предмет на делото са разпоредените с административния акт субективни права и задължения спрямо адресата му и респ. следващото от това негово процесуално право да сезира съдът с искане за защитата им. В този смисъл непълно е решението, което не съдържа произнасяне по съществуването и отменяемостта на оспорените разпоредени права. По този предмет на делото съдът се е произнесъл с отхвърлителен диспозитив и не е налице спор, който е останал висящ и неразрешен. Принципно съдът е длъжен да се произнесе служебно по законосъобразността на административния акт независимо от посочените от оспорващия основания и искане – чл.168 ал.1 от АПК. Резултатът обаче от това произнасяне е посочен в разпоредбата на чл.172 ал.2 от АПК, а именно: съдът разполага с посочените правомощия - да обяви нищожността на оспорения административен акт, да го отмени изцяло

или отчасти, да го измени или да отхвърли оспорването. Това предопределя и диспозитива на съдебното решение. В случая с решението, чието допълване се претендира жалбата е отхвърлена, като е потвърдена законосъобразността на акта на КЗЛД. Не е налице друго искане, по което съдът да не се произнесъл. Излагането на допълнителни *мотиви* към постановеното и невлязло в законна сила решение е процесуално недопустимо. В обобщение и предвид на това, че абсолютна предпоставка да бъде допълнено едно съдебно решение е пропуск на съда да разгледа част от предмета на делото, което в конкретния случай не е налице, искането с правно основание чл.176 ал.1 АПК се явява неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Така мотивиран, на основание чл. 176, ал. 2 АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искане вх. № 45577/31.12.2021г. и искане от 12.01.2022г. на А. Л. М. за допълване на решение № 6823/19.11.2021г. по адм. дело № 5470/2021г. на Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС от решението да бъде връчен на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия:

